

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์นับได้ว่า เป็นสื่อที่มีความสำคัญและมีบทบาทในวิถีชีวิตของผู้คนในสังคม เนื่องจากเป็นสื่อที่มีบทบาทในการ โน้มน้าว หลอหลอม และบ่มเพาะความเชื่อ ค่านิยม วิถีคิดและวิถีปฏิบัติของผู้คนในสังคมและผู้คนใน กลุ่มต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่นิยมบริโภคสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ซึ่งในกระบวนการสร้างและผลิตสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์ขึ้นมาย่อมมีแนวคิดและป ระเด็นเนื้อหาสาระที่สะท้อนหรือแฝง อยู่ทั้งที่เป็นโครงสร้างสถาบัน และความสัมพันธ์ทางสังคม ระบบคุณค่าและความหมายของสิ่งต่าง ๆ อาทิ ประเด็นหรือสิ่งที่สะท้อนวัฒนธรรมหลัก หรือการผสมผสานทางวัฒนธรรม

เมื่อสังคมไทยเข้าสู่การพัฒนาสังคมอุตสาหกรรมและกระแสโลกาภิวัตน์เชื่อมโยงกับสังคมโลก รูปแบบการละเล่นจึงมีการปรับและเปลี่ยนแปลงไป มีวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย และมีรูปแบบที่น่าสนใจเข้ามามีบทบาทมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า สื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการผลิตวัฒนธรรมของสังคมไทยและมีความเชื่อมโยงกับสังคมโลก การบริโภคสื่อดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อระบบวิถีคิด วิถีปฏิบัติ หรือพฤติกรรม การดำเนินชีวิตทั้งในเชิงบวกและเชิงลบต่อผู้บริโภค โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ

ดังนั้น ประเด็นสำคัญของการเสริมสร้างเพื่อการเรียนรู้เท่าทันสื่อจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการกฎหมายออกมากควบคุม เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงหรือมีแนวโน้มที่จะถูกชักจูงหรือครอบงำจากสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ด้วยหลักการและเหตุผลดังกล่าวจึงจำเป็นต้องมีการตรากฎหมายเพื่อบังคับใช้ในสังคมเพื่อควบคุมสื่อเพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคมวัฒนธรรม อีกด้วย

บทสรุป

เจตนารมณ์ของการตรา พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ก็เพื่อขยายการควบคุมและเพื่อความทันสมัยต่อสื่อในยุคปัจจุบัน โดยเดิมทีประเทศไทยมีกฎหมายควบคุมภาพยนตร์ตั้งแต่สมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง พุทธศักราช 2475 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 เป็นฉบับแรก แต่หลังจากมีการนำ ภาพยนตร์จาก

ต่างประเทศมาฉายในประเทศไทย และมีการสร้างภาพยนตร์โดยคนไทยเพิ่มมากขึ้น แต่ภาพยนตร์
ในระบะนั้นเป็นไปโดยเสรีไม่มีการควบคุมโดยรัฐแต่อย่างใด ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาติดตามมาหลาย
ประการ กิจกรรมการนำเข้าจากต่างประเทศ และการสร้างภาพยนตร์ในประเทศไทย
ไทยมีความเจริญก้าวหน้าตามลำดับ รวมทั้งได้รับความนิยมนิยมจากประชาชนแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลที่ว่าภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลเหนือผู้ชม ก่อให้เกิดจากภาพยนตร์
และเสียงของภาพยนตร์อาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของประเทศ สถาบันวัฒนธรรมและ
ศีลธรรมของประชาชน พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 จึงทรงตรา
พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 ออกมาควบคุมภาพยนตร์ในประเทศไทย ซึ่งได้ใช้
บังคับกันเรื่อยมาจนกระทั่งปี พุทธศักราช 2530 รัฐได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมาย
ควบคุมการดำเนินกิจการเกี่ยวกับเทปและวัสดุโทรทัศน์มากยิ่งขึ้น จากเหตุผลที่ว่าในปัจจุบันได้มีการ
บริการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายเทปและวัสดุโทรทัศน์ ก็นับเป็นการจัดจำหน่ายหรือให้บริการ
เกี่ยวกับเทปหรือวัสดุโทรทัศน์แพร่หลายทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ซึ่งเทปและวัสดุ
โทรทัศน์เหล่านั้นไม่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากไม่ใช่ภาพยนตร์ตาม
ความหมายของพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 การที่ไม่มิบบัญญัติของกฎหมาย
ควบคุมกิจการดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดผลเสียหายแก่เยาวชนและศีลธรรมอันดีของประชาชนทั้งยัง
กระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของรัฐอีกด้วย

จนปัจจุบันประเทศไทยได้มีการประกาศใช้ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.
2551 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2551 เพื่อปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวกับสื่อภาพยนตร์
และวีดิทัศน์เสียใหม่ให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม และนอกเหนือจากเหตุผลดังกล่าว แล้ว
การตราพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ยังมีเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมการประกอบ
อุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในประเทศให้เติบโตไปพร้อม ๆ กับความเจริญก้าวหน้าในด้าน
อื่น ๆ แต่ขณะเดียวกันก็มุ่งคุ้มครองเด็กและเยาวชนไปด้วย

นอกจากนี้แล้วการที่รัฐได้ เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ในงาน
อันมีลิขสิทธิ์ประเภทต่าง ๆ ก็นับว่าเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง คือ การที่ผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน
นั้นมาสามารถที่จะใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินของตนได้ตามแต่ที่ตนปรารถนา และไม่มีผู้ใดที่จะนำ
ทรัพย์สินนั้นมาหาประโยชน์โดยปราศจากความยินยอมของผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้น ภายใต
แนวความคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ด้วยเหตุผลที่ว่าทรัพย์สินทางปัญญามีบ่อเกิด
จากการสร้างสรรค์โดยความคิดและปัญญาของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นงานวรรณกรรม ศิลปกรรม
นาฏกรรม หรือดนตรีกรรมอันเกี่ยวกับลิขสิทธิ์

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 นี้ได้มีการปรับเปลี่ยนสาระสำคัญไปจากเดิมหลายประการ อาทิ การตั้งคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ เพื่อมาทำหน้าที่กำกับดูแลด้านนโยบาย ซึ่งมี ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เป็นประธาน มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้รักษาการแทน กระทรวงมหาดไทย นอกจากนี้ยังกำหนดให้ใบอนุญาตทุกชนิดมีอายุ 5 ปี เพื่อลดภาระแก่ผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ แต่ที่สำคัญคือ การเปลี่ยนระบบการตรวจจากระบบการตรวจพิจารณา (Censor) มาเป็นระบบกำหนดประเภทภาพยนตร์ (Rating) โดยคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภาครัฐและเอกชนซึ่งถือเป็นนิมิตหมายใหม่ในวงการภาพยนตร์ที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมยุคนี้

อย่างไรก็ดี จากการศึกษาผู้ศึกษายังพบว่ามียุทธศาสตร์ปัญหาทางกฎหมายในการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 อยู่หลายประการ กล่าวคือ

ปัญหาการตีความหมายหรือการตีความกฎหมายของบทบัญญัติพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พุทธศักราช 2551 เช่น จากบทบัญญัติของ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ดังกล่าวมานั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า มาตรา 38 และมาตรา 54 นั้นเป็นบทบัญญัติห้ามบุคคลใดประกอบกิจการให้เช่าแลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน หรือให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน แต่หากผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการดังกล่าวนี้จะขออนุญาตเป็นผู้ประกอบกิจการจากนายทะเบียน จึงจะสามารถประกอบกิจการได้ถูกต้องตามกฎหมาย แต่เมื่อพิจารณาต่อไปว่าความหมายของคำว่า “ประกอบกิจการ” ตามความหมายของมาตรา 38 และมาตรา 54 นั้นมีความหมายว่าอย่างไรจึงจะเป็นการกระทำอันเข้าลักษณะของผู้ประกอบกิจการ อันจะต้องขออนุญาตตามบทบัญญัติดังกล่าว ซึ่งหากจะดูจากบทนิยามตามมาตรา 4 นั้นจะพบว่าไม่มีการให้ความหมายของคำว่า “ประกอบกิจการ” ไว้เลย

สำหรับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ซึ่งเป็นที่อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและอำนาจดุลยพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ เช่นในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุญาต การให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบ โดยถือว่าเป็นการใช้อำนาจรัฐในการออกคำสั่งทางปกครอง ดังนั้นทั้งในการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ ล้วนแต่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลไม่ว่าจะเป็นการชั่วคราวหรือถาวร และยิ่งที่ในการใช้อำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง

ถ้าอำนาจกระทำการทางปกครองเป็นอำนาจผูกพัน โดยแท้จะตรวจสอบได้ง่าย แต่ถ้าเป็นอำนาจกระทำการทางปกครองเป็นอำนาจดุลยพินิจเจือปนอยู่ไม่ว่าจะเป็นดุลยพินิจวินิจัยหรือดุลยพินิจตัดสินใจล้วนแต่ยากแก่การตรวจสอบทั้งสิ้น

การกำหนดโทษในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 โทษที่กำหนดสำหรับการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มี 2 ประการคือ

1. โทษทางปกครอง คือเป็นโทษปรับ ส่วนเรื่องการบังคับทางปกครอง คือ เมื่อกำหนดค่าปรับไปแล้วผู้รับใบอนุญาตไม่ชำระค่าปรับทางปกครองก็จะถูกบังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 คือถ้าไม่ชำระเงินเจ้าหน้าที่จะมีหนังสือให้ชำระภายในเวลาไม่น้อยกว่า 7 วัน ถ้าไม่ปฏิบัติตามคำเตือนเจ้าหน้าที่อาจจะใช้มาตรการทางการปกครอง โดยยึดอายัดทรัพย์สินของผู้นั้นแล้วขายทอดตลาดเอาเงินชำระให้ครบถ้วน การยึด การอายัด ขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้นต้องปฏิบัติตามกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

2. โทษทางอาญา ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 75 ถึง มาตรา 83 โดยจะพบว่ากำหนดโทษอาญาทั้งหมดในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ 2551 นี้ กฎหมายให้ทำการเปรียบเทียบได้แม้ว่ามี 2 มาตราที่มีโทษจำคุกอยู่ด้วยกันก็เปรียบเทียบได้ มาตราที่มีโทษจำคุกคือ มาตรา 77 สร้างภาพยนตร์บ่อนทำลายความมั่นคง มาตรา 83 ต่อผู้ขัดขวางเจ้าพนักงาน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งกำหนดโทษจำคุกไว้ 6 เดือน ปรับไม่เกิน 5 หมื่นบาท ซึ่งทั้ง 2 มาตรานี้มีโทษจำคุก แต่ทั้งหมดที่เปรียบเทียบได้ ซึ่งจะต่างจากกฎหมายอื่น

สำหรับกรณีของการกำหนดโทษที่เป็นการเปรียบเทียบ ผู้ศึกษาเห็นว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดโทษกรณีการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 นี้ ไม่ได้มีการกำหนดเป็นการชัดเจนให้เป็นแนวทางในการถือปฏิบัติของเจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่หรือผู้ซึ่งมีอำนาจในการเปรียบเทียบ ในแต่ละความผิดมีอัตราการเปรียบเทียบไว้อย่างไร ตลอดจนการเปรียบเทียบในการทำความผิดครั้งที่สอง หรือครั้งต่อ ๆ มา ให้มีการกำหนดอัตราไว้เพิ่มจากการเปรียบเทียบสำหรับความผิด ครั้งแรกอย่างไร ทั้งนี้เพราะบัญญัติให้การเปรียบเทียบเป็นดุลยพินิจในการกำหนดของเจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลยพินิจตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดให้เหมาะสมกับความผิดและตัวผู้กระทำความผิด และยิ่งที่เมื่อชำระค่าปรับตามความเปรียบเทียบเรียบร้อยแล้ว คดีนั้นก็จะเป็นอันเสร็จสิ้นเด็ดขาด

การผลิตภัณฑ์ซีดี เป็นสื่อสำหรับบันทึกข้อมูล ซึ่งในระยะเริ่มแรกมีราคาแพงและเครื่องเล่นแผ่นซีดีก็มีราคาแพง จึงไม่เป็นที่นิยมของประชาชนมากนัก ต่อมาผู้ผลิตได้พัฒนาแผ่นซีดีให้มี

ราคาถูกลง มีคุณภาพสูงขึ้น ขนาดเล็กลง และเครื่องเล่นแผ่นซีดีราคาถูกลง จึงนิยมนำมาใช้บรรจูลูกต่อ หลากหลายชนิด และมีบทบาทอย่างมากในชีวิตประจำวันทดแทนการใช้เทป และวีดีโอเทป เนื่องจากสามารถบันทึกข้อมูลได้อย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสูงกว่า สามารถตอบสนองการใช้งานได้หลายประเภท เช่น ภาพยนตร์ เพลง เกมส์ และงานฐานข้อมูล เป็นต้น อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดีเป็นอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนสูง และมีกำลังการผลิตสูง โดยผลิตได้คราวละมาก ๆ หากนำไปผลิตซีดีละเมิดลิขสิทธิ์จะส่งผลให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหายรุนแรง นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางให้กลุ่มผู้มีอิทธิพลและองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ แสวงหาผลประโยชน์จากการกระทำความผิดและนำรายได้ไปใช้การกระทำผิดกฎหมายอื่น ๆ ได้ต่อไป

กระทรวงพาณิชย์จึงเห็นสมควรมีมาตรการจะควบคุมดูแลการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี โดยกำหนดขั้นตอนการแจ้งการผลิตสำหรับผู้ที่จะประกอบการผลิต การครอบครองเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต ตลอดจนการรายงานปริมาณและสถานที่เก็บวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ซึ่งมาตรการดังกล่าวจะช่วยเสริมสร้างกลไกการป้องปรามการละเมิดลิขสิทธิ์ให้มีประสิทธิภาพและเป็นระบบมากขึ้นรวมทั้งจะทำให้การจัดเก็บภาษีอากรได้ผลเต็มที่ ทั้งจะทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดีดำเนินการผลิตสินค้าที่ ถูกต้องจึงได้ตราพระราชบัญญัติการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี พุทธศักราช 2548 ขึ้น

ผู้ศึกษาเห็นว่าแม้แนวความคิดในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ดังที่กล่าวมาจะเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผล แต่ผลกระทบต่อประโยชน์ของสาธารณะย่อมสมควรจะได้รับการพิจารณาเช่นกัน เพราะงานอันมีลิขสิทธิ์ล้วนแต่มีคุณค่ามีราคาเมื่อไม่สามารถจำหน่ายหรือถูกคุมคามโดยการละเมิดลิขสิทธิ์เสียแล้ว ย่อมส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติต่อไปอย่างแน่นอน โดยที่ปัจจุบันการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ในรูปแบบผลิตภัณฑ์ซีดีได้ทวีความรุนแรงจนกระทั่งกลไกของรัฐที่มีอยู่ไม่สามารถที่จะควบคุม หรือป้องปรามการละเมิดดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

การที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ 2551 ตราขึ้นด้วยเจตนารมณ์เพื่อปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์เสียใหม่ให้ ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม รวมไปถึงส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในประเทศให้เติบโตไปพร้อมกับความเจริญก้าวหน้าในด้านอื่น ๆ แต่ขณะเดียวกันก็มุ่งเน้นในการคุ้มครองเด็กและเยาวชนไปด้วย ซึ่งเน้นผลประโยชน์ของประชาชนและคุ้มครองประชาชนเป็นสำคัญ แต่จากปัญหาและอุปสรรค

ทางกฎหมายในการบังคับใช้ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ที่ผ่านมา แนวความคิดของผู้ศึกษามีความคิดเห็นดังนี้

1. พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มิได้กำหนดความหมายของผู้ประกอบกิจการ โรงภาพยนตร์และผู้ประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ กรณีจึงต้องนำพินัยคมคำว่า “โรงภาพยนตร์” และคำว่า “ร้านวีดิทัศน์” ในมาตรา 4 มาพิจารณา ประกอบกับมาตรา 37 และมาตรา 53 อันเป็นบทบัญญัติห้ามผู้ใดประกอบกิจการ โรงภาพยนตร์หรือร้านวีดิทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนวันแต่จะได้รับอนุญาต “ผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์” จึงหมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จัดให้มีสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ในอาคาร หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคาร สถานที่กลางแจ้ง หรือสถานที่อื่นใด โดยกระทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนส่วน “ผู้ประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์” หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จัดให้มีสถานที่ที่มีเครื่องมือ อุปกรณ์ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์ โดยกระทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน ซึ่งจากการศึกษาพบว่าปัญหาดังกล่าวได้เป็นปัญหาต่อผู้บริโภคไม่ว่าส่วนของพนักงานผู้จับกุม พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือแม้แต่ผู้พิพากษาองค์คณะที่พิจารณาพิพากษา ว่าอย่างไรคือ การประกอบกิจการ ตามความหมาย และเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว ทั้งนี้เพราะถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้บัญญัติให้มีคำนิยามศัพท์ไว้ โดยเฉพาะ ผู้ศึกษาจึงเห็นควรเสนอแนะให้บัญญัติเป็นคำนิยามศัพท์เฉพาะไว้ในมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ 2551 ซึ่งเป็นคำนิยามศัพท์ของพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติเดียวกันของเจ้าหน้าที่ผู้รักษาการตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551

2. อำนาจหน้าที่นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปดำเนินการตรวจค้น ยึดอายัด ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สื่อโฆษณา เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ 2551 ตามมาตรา 61(2) และมาตรา 61 วรรคท้าย จะบัญญัติให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 92 ซึ่งเป็นหลักเรื่องการค้นก็ตาม แต่จากการศึกษากรณีการค้น โดยไม่ต้องมีหมายค้นตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 92(1) ถึง (5) นั้นได้บัญญัติถึงพฤติการณ์พิเศษไว้สำหรับกรณีการค้นโดยไม่ต้องมีหมายค้นไว้เป็นการเฉพาะ แต่สำหรับกรณีการค้นของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 นี้จะอาศัยพฤติการณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาที่ได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะดังที่ได้กล่าวมาแล้วคงไม่ได้ เนื่องจากพฤติการณ์การกระทำมีความผิดตามกฎหมายอาญาและการกระทำที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มีความแตกต่างกันโดย

สิ้นเชิง เช่น กรณีที่เจ้าพนักงานไปดำเนินการตรวจสอบยังสถานประกอบการ โรงงานผลิต หรือร้าน
 วัตถุประสงค์ต่าง ๆ นั้นทุกสถานก็มีลักษณะเป็นปกติสิ่งของผิดกฎหมายจำพวกแผ่นซีดีละเมิดลิขสิทธิ์
 แผ่นภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาจะถูกเก็บไว้ อย่างมิดชิด ทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติ
 หน้าที่เพราะหากว่าจะขอตรวจค้นโดยไม่มีหมายก็จะเป็นการค้นโดยมิชอบ พฤติการณ์ที่จะให้ทำ
 การค้นโดยไม่ต้องมีหมายค้นก็ไม่ปรากฏ แต่หากจะต้องดำเนินการขออนุญาตค้นก็เกรงว่า
 พยานหลักฐานต่าง ๆ อาจถูกซ่อนเร้น ทำลาย ฯลฯ จึงเห็นควรบัญญัติ พฤติการณ์สำหรับการค้นโดย
 ไม่ต้องมีหมายค้นของเจ้าพนักงานไว้เป็นการเฉพาะในมาตรา 61

3. การใช้อำนาจดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิ
 ทัศน์ 2551 นั้น ผู้ศึกษาเห็นว่าการที่กฎหมายกำหนดให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการใช้
 ดุลพินิจในการออกคำสั่ง ก็เพื่อดำเนินการให้บรรลุเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายของกฎหมาย ผู้
 ศึกษาเห็นว่าการอุดช่องว่างกฎหมายโดยการบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ เช่น เมื่อ
 ปรากฏข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องออกคำสั่งอย่างไร
 เพื่อให้ลดการใช้ดุลพินิจให้เกิดมีแต่อำนาจผูกพัน เพื่อให้เป็นแนวปฏิบัติที่เป็นแนวบรรทัด
 ฐานเดียวกันได้ด้วย

4. อำนาจการเปรียบเทียบปรับของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งกระทรวงได้ออกประกาศเรื่อง
 มอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการเปรียบเทียบปรับแล้ว แต่ที่ไม่มีระเบียบหรือวิธี
 ปฏิบัติทางการเงินจึงเป็นขั้นตอนของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดการเปรียบเทียบของการกระทำ
 แต่ละความผิดไป ผู้ศึกษาจึงเห็นควรออกประกาศเรื่องอัตราเปรียบเทียบเพื่อใช้เป็นแนวบรรทัดฐาน
 เดียวกันและให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ และจากการศึกษาพบว่า พนักงาน
 สอบสวนมีการแสดงเจตนารมณ์และความมุ่งหมายของการเปรียบเทียบไว้ มีเกณฑ์แจ้งชี้แจงให้ผู้มี
 ส่วนได้เสียเข้าใจ สามารถดำเนินการเปรียบเทียบได้ทั้งคดีอาญาทั่วไป คดีตามกฎหมายจราจรและ
 คดีอาญาตามข้อบัญญัติท้องถิ่น และยังสามารถเปรียบเทียบทางแพ่งได้ด้วย มีการกำหนด กณฑ์
 ปฏิบัติในคดีความผิดที่มีการบัญญัติให้ผู้กระทำผิดต้องชำระเงินรางวัลนำจับไว้ด้วย ยังมีกำหนดให้
 การใช้ดุลพินิจของพนักงานสอบสวนในการกำหนดเงินค่าปรับตามที่เปรียบเทียบได้โดย
 คำนึงถึงฐานะของผู้กระทำผิด ความร้ายแรงของความผิด แต่ต้องไม่เกินกว่าที่กฎหมายบัญญัติ และ
 ยังกำหนดให้อำนาจพนักงานสอบสวนสามารถให้ผู้ต้องหาผ่อนผันการชำระเงินภายใน 15 วัน
 ในขณะที่การเปรียบเทียบของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิทัศน์ พ.ศ.2551 จาก
 การศึกษาพบว่ามีอำนาจเปรียบเทียบตามมาตรา 84 เท่านั้น โดยไม่มีอำนาจอื่นใดเหมือนเช่นอำนาจ

ของพนักงานสอบสวน และเป็นการบัญญัติอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานที่ซ้ำซ้อนกับอำนาจของพนักงานสอบสวนอีกด้วย

นอกจากนี้แล้ว การกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 แม้จะมีโทษทั้งที่เป็นโทษทางปกครองและโทษทางอาญา แต่เป็นโทษที่กฎหมายกำหนดให้ทำการเปรียบเทียบปรับได้ และหากผู้กระทำความผิดยินยอมให้ทำการเปรียบเทียบตามกฎหมายโดยชอบแล้วย่อมเป็นผลให้สิทธิที่จะนำคดีอาญาไปฟ้องเป็นอันระงับไป จึงเป็นกรณีที่มีได้มุ่งเน้นที่จะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษอย่างจริงจัง จึงยังไม่เกิดผลในการปราบปรามเท่าที่ควร ผู้ศึกษาจึงเห็นควรกำหนดโทษจำคุกและโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดในอัตราโทษที่สูงเพิ่มขึ้น เนื่องจากเห็นว่าการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 นี้เป็นการกระทำความผิดโดยเจตนาที่จะก่อให้เกิดผลเสียหายทั้งต่อตัวผู้ถูกละเมิดลิขสิทธิ์เองและต่อประเทศชาติอย่างร้ายแรง

5. การควบคุมการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี ซึ่งนับว่าได้ทวีความรุนแรงจนกระทั่งกลไกของรัฐที่มืออยู่ไม่สามารถที่จะควบคุมหรือป้องปรามการละเมิดดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะมีการออกพระราชบัญญัติการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี พุทธศักราช 2548 ออกมาบังคับใช้แล้วก็ตาม แต่เนื่องจากอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดีเป็นธุรกิจของเอกชนทั้งหมด ผู้ศึกษาจึงเห็นควรที่รัฐจะเข้ามามีส่วนร่วมหรือรัฐต้องควบคุมการผลิตอย่างจริงจัง เช่นการให้อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดีเป็นรัฐวิสาหกิจประเภทหนึ่ง ที่รัฐเข้ามาควบคุมหรือ รัฐเข้ามาถือหุ้นร่วมกันเอกชนด้วย ซึ่งมาตรการดังกล่าวจะช่วยเสริมสร้างกลไกการป้องปรามการละเมิดลิขสิทธิ์ให้มีประสิทธิภาพและเป็นระบบมากขึ้นรวมทั้งจะทำให้การจัดเก็บภาษีอากรได้ผลเต็มที่ ทั้งจะทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับผลิตผลิตภัณฑ์ซีดีดำเนินการผลิตสินค้าที่ถูกต้อง เพื่อประโยชน์ของผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์และประโยชน์ของประเทศชาติส่วนรวม และเพื่อป้องกันการผูกขาด การให้ออกชนดำเนินการโดยแข่งขันกันเสรี ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เองบางครั้งอาจกลายเป็นผู้ผลิตรายย่อย ไม่มีต้นทุนสูงเหมือนกับผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี ย่อมทำให้เกิดการถูกเอารัดเอาเปรียบกัน